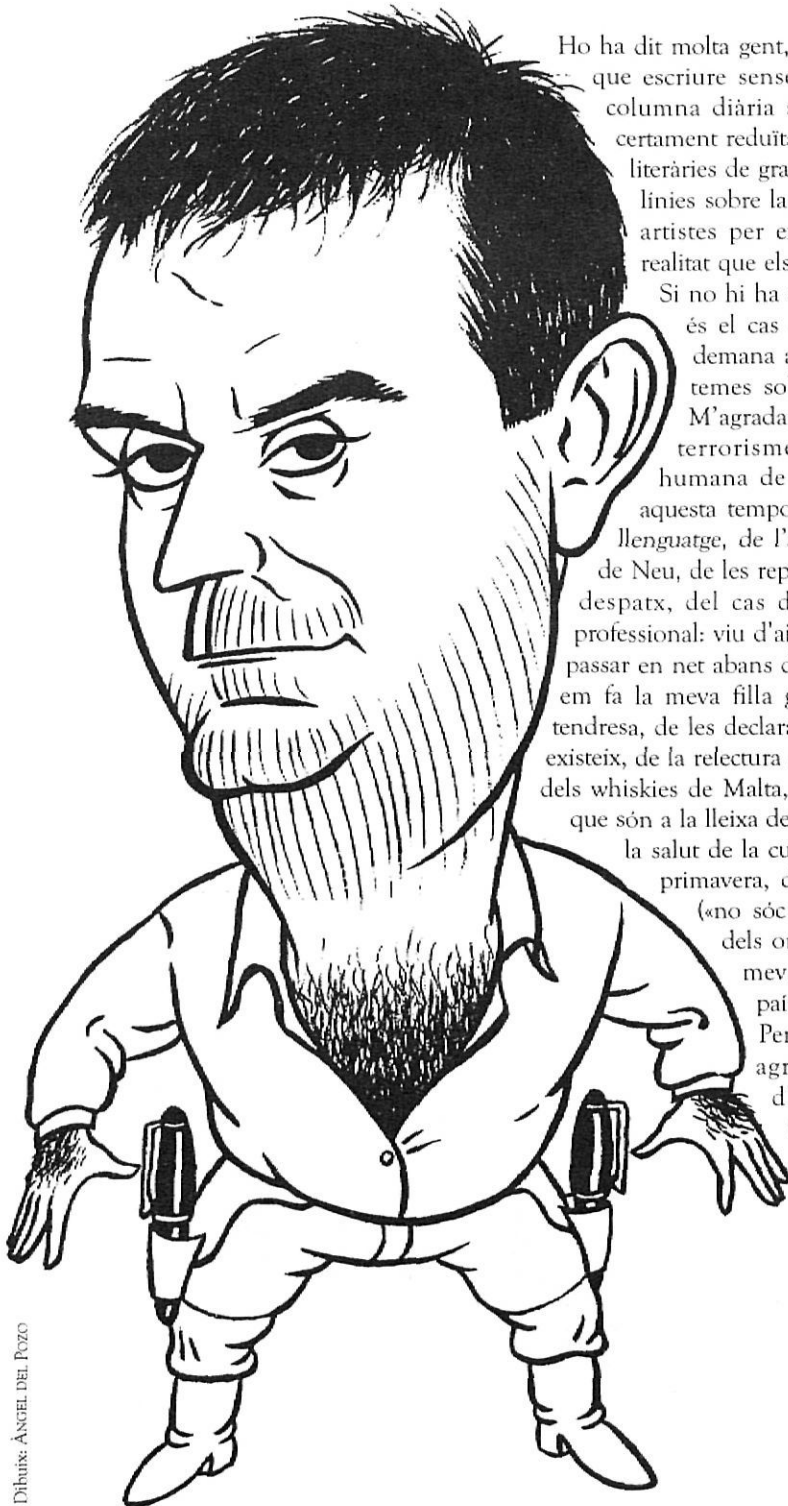

Josep M. Fonalleras

Felicitat

Ho ha dit molta gent, però no me n'estic de tornar-hi. No hi ha res pitjor que escriure sense un encàrrec. Si la teva obligació és redactar una columna diària sobre l'actualitat econòmica, els centres d'interès, certament reduïts, es converteixen en esca de possibles col·laboracions literàries de gran categoria. Si del que es tracta és de redactar setanta línies sobre la convergència amb Europa o sobre les dificultats dels artistes per expressar els seus coneixements sobre el món i la realitat que els envolta, aleshores l'exercici esdevé un repte singular.

Si no hi ha encàrrec (o si l'encàrrec és tan vague i tan ampli com és el cas que ara ens ocupa) em sembla que l'esforç que es demana al redactor de les notes és excessiu. És clar que hi ha temes sobre els quals m'agradaria exposar la meua opinió. M'agradaria, posem per cas, parlar del 14% de Le Pen, del terrorisme, de la dificultat que suposa enlairar una torre humana de castellers, de la primera múrgola que he menjat aquesta temporada, del joc de Julio Salinas, de la confiança en el llenguatge, de l'assassí de Milwaukee, de les perversions de Floquet de Neu, de les reproduccions de natures mortes de Cézanne que tinc al despatx, del cas d'un argelí que ven exclusives (com a testimoni professional: viu d'això) als diaris francesos, del munt de notes que he de passar en net abans de començar a treballar de debò, de les preguntes que em fa la meua filla gran i de les primeres paraules de la petita, de la tendresa, de les declaracions d'aquells científics que diuen que el temps no existeix, de la relectura de «Jacques el fatalista», dels Jocs Olímpics, del tabac, dels whiskies de Malta, de les fotos que estic a punt de retallar, dels llibres que són a la lleixa de «pendents», dels que m'he de mirar per obligació, de la salut de la cultura a Catalunya, de la Universitat de Girona, de la primavera, de les angoixes i les al·lèrgies, de la frase de Celine («no sóc un home d'idees, sóc un home d'estil»), dels virus dels ordinadors i dels altres, dels túnels, dels records de la meua infantesa, de la incomoditat dels trens d'aquest país, dels lumbagos.

Però no sé gaire què dir. He de confessar que m'hauria agradat un encàrrec com Déu mana, un encàrrec d'aquells que volen consultes a les biblioteques, treballs d'investigació, i hores i hores de reflexió.

Com ara la problemàtica de la cria de conills a les comarques gironines. Aleshores si que hauria estat un home feliç.